

имъ, и Діогенъ ѡиде въ Ядіна. И понѣже
 намѣри тамъ Антісѣна Кѹніческаго фїлосо-
 фа, чи оучаше, защо треба человекъ да жи-
 вѣе само со съ нуждытъ естественни потре-
 бы, безъ коїто не може, и да оуничжава
 сичкитѣ сладости и мѣгкости свѣтовни,
 тоа часъ са прилѣпи при него, и мѣ станѣ
 оученикъ, и токова многъ прокоуша на то-
 ва житїе, дѣто заміна и самыатъ си дѣс-
 калъ. Бѣше многъ остроуменъ, и твѣрдѣ
 многъ готовъ да дадѣ ѡвѣтъ на человекъ
 за каквото го попыта, и за како дръго нѣ-
 що. Не причїташе за нищо нѣто богатство,
 нѣто слава, нѣто благородїе, и живѣаше въ
 єдинъ кюпъ, и го таркалѣше ѡ мѣсто на
 мѣсто дѣто мѣ арѣсаше. Немаше дръго ни-
 що, токму єдны дѣсаги, єдинъ кривакъ,
 и єдно кѣтле дѣрвено, съ коєто пїаше вода:
 но и него счѣпи та го зафѣрли, катѣ видѣ
 єдногѣ селѣченина чи си соединї рѣцѣтъ, и
 пїи вода со съ шѣпа. Бѣше най чѣденъ ѡ сич-
 китѣ Кѹнічески фїлософы. Поживѣ 90. го-
 дїны, 430. преди Хрїстовѣто рождество.